

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa „Z...” spółki z o.o. w W.
przeciwko Szpitalowi Klinicznemu [...] Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi
Opieki Zdrowotnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego [...] w W. z dnia 1 października 2015 r. w ten sposób, że podwyższył zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę do 60 231,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2014 r. tytułem nieuiszczonej ceny za sprzedane wyroby medyczne; oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia czy ograniczenie przewidziane w art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 160; dalej: „u.d.l.”) wprowadza do obrotu prawnego zastrzeżenia, które uzależniają skuteczność zapłaty przez podmiot trzeci za zobowiązania Szpitala od możliwości następczego dochodzenia zapłaty przez podmiot finansujący od Szpitala. Wskazał także na potrzebę wyjaśnienia oraz wykładni treści i charakteru umów finansowania działalności zakładów opieki zdrowotnej w aspekcie celu ich zawierania oraz określenia skutków przejęcia „B...” sp. z o.o. przez „Z...” Polska sp. z o.o. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. w kontekście art. 54 ust. 4 u.d.l. Omówienia wymaga także określenie granic kształtowania stosunku pełnomocnictwa, w odniesieniu do wypowiedzenia go oraz możliwości samodzielnego kształtowania jego czynności. Potrzeba wykładni przepisów prawa odnosi się do art. 54 ust. 5 u.d.l. w kontekście art. 356 § 2 k.c. oraz art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania sprawy oraz innych podobnych spraw.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości w postaci przedstawionych pytań dotyczą przepisu art. 54 ust. 5 u.d.l. w kontekście problemów objętych obydwoma przyczynami. Z uwagi na to, że zakresy obu tych przesłanek pokrywają się, a dotyczą wykładni częściowo tych samych regulacji, zostaną omówione łącznie. Nie ma podstaw do uznania, że kwestia wykładni art. 54 ust. 5 u.d.l. w dalszym ciągu wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego, skoro w wielu orzeczeniach zawarte zostało określenie zasady, wyłączającej możliwość zmiany wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej bez zgody podmiotu tworzącego, co jednak nie dotyczy przekształceń formy działalności sprzedawcy (dostawcy). Dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało zatem znaczenia przejęcie kontrahenta pozwanego przez inny podmiot w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Wątpliwości skarżącego pozbawione są także doniosłości w odniesieniu do niniejszej sprawy, która dotyczy roszczenia następcy prawnego dostawcy o zapłatę za dostarczone pozwanemu produkty. Nie chodzi bowiem o zmianę osoby uprawnionej do żądania zapłaty, a ewentualne powiązania prawne dostawcy z innymi podmiotami, które zmierzałyby do przejęcia zobowiązania pozwanego i finansowania jego działalności, które pozostają poza stosunkiem prawnym nawiązanym przez strony. Obowiązkiem pozwanego było wykazanie wykonania zobowiązania względem jego kontrahenta. Ewentualne porozumienia zawarte przez dostawcę z innymi podmiotami, nawet mające na celu zaspokojenie zobowiązania pozwanego, nie mają wpływu na jego obowiązek zapłaty względem dostawcy za dostarczone towary.

Z uwagi na podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia wyartykułowane wątpliwości nie miałyby bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw

ał